

Sociedad Sres. Camiruaga y Sainz, y á todos y cada uno de sus individuos.

Aurrerá, pues, en la culta y patriótica tarea que se han impuesto, en la seguridad de que los lauros que en ella alcancen, han de redundar en honra de nuestra querida Donostia, que siempre se ha distinguido por su amor á las artes, y especialmente á la música.

A G I N T Z A .

I.—Gaba da. Aitor ingurutua dago, bere illobacho maitetaz, zeñai kontatzen die Lekobide, gerratzalle famatsu euskaldunaren kondaira; aur chikiena, adintsuaren belaunetan eseria dago, ta aren bizarraren ille luze zillarrezkoakin jostatzen da. Arteak, sukaldean chingarrak botatzen ditu; kanpoan, ekaitz andi bat ozenduten da.

II.—Bat batetan, esku batek atean jotzen du, eta zakur sumiña saungaka asten da.—¿Nor da or?—Aitorrek galdetu zuen, eta zakurra etzan isilltzen.—Munia,—bere errañari Aitorrek diotsa,—atea idiki ezazu: Jaungoikoari onesten etzayo iñork euskaldunen atean alferrik jotzea.

III.—Muniak atea idiki zuen, eta gizon ubel ta luze bat, oñak odolturik eta soñekoak urraturik sartu zan; aren gorputza ikaratu zegoen, bearbada otzaz, bearbada bildurrez. Adintsuak, ikusi zuenean, esan zion.—Benedikatua izan dedilla, Jaungoikoak Aitorren echera dakarren arrotza.

IV.—Muniak aparria prestatzen du; aur jakinayak bere begi urdiñakin, bidebillari begiratzen diote. Arteak sukaldean chingarrak botatzen ditu: kanpoan ekaitz aundi bat ozenduten da.

V.—Apaldurik, eta arrotzaren soñekoak idorturik, Aitorrek esaten dio:—¿Nor zera? ¿Zergatik etorri zera mendi oetara?—Arrotzak negarrez eranzun zion. Zorigaiztokoa naiz; eche, sorterrri, eleizagabe nago; igesi nabill, ostoen otsak eta ujolaren dunbotsak iruditzen zaizkit nere etsayen zaldien trostak direla; nere animarentzat pakerik, eta nere begientzat lorik ez da. Pelayo, kantabriako dukea ni naiz.

VI.—Arrotzak Guadaletoko kondaira kontatzen duen bitartean, echadia asberaka dago, sartaizak mendiko aritz bizkorrenak ateratzen ditu. An España argal ta galgiroz betea Moroak garaitua izan zan.

VII.—Goiza da... eguzkiak argitzen du mendia, choriak zuaitzetan kantatzen ari dira, eta intzak loreen artean arturgiak baño geiago distiatzen du. Pelayok, Aitorren eskuari musu eman eta esaten dio: —Agur, jauna, ez naiz beñere aztuko zure echean artu nazula, gose ta nekatua nengoenean, arri bat gabe nere burua sostengatzeko, eta nere oñak igestearen nekeaz odola zeriotenean. Gaur ez dezaket zuentzat deus ere egin; baño bigar, nik esango diet nere seme eta mende-koi, Euskaldunak errespetatu eta maitatu ditzatela.

VIII.—Eskerrik asko, jauna,—Aitorrek dio;—guk ez degu deus ere eskatzen, ezpada pakean mendi santu oetan, gure fuero ta oitura onakin bizitzeko baimendua. Zoaz Jainkoarekin, eta oroitu zaite Aitorri egin diozun agintzaz.

IX.—Arrotza dijoa; Aitorrek, bere echadiaz ingurutua, chutik echeke atearen ondoan, Jaungoikoaren Ama santuari errezatu zion. Pelayo urrun zijoalarik, bele bat etorri zan echeraño. Aitorrek ikusi zuenean, musu bat eman bere illobai, eta tristiró esan zien, «nere semeak, Erdaldunaren agintzak gezurrak dira.»

ARTURO CAMPION.

MISCELÁNEA.

El Sr. Juez municipal, nuestro distinguido amigo D. Antonio de Egaña ha tenido la amabilidad, que le agradecemos, de remitirnos, con atento B. L. M., los estados del movimiento de poblacion habido en San Sebastian durante el año 1886, de los que copiamos los datos que tenemos el gusto de insertar á continuacion.

Durante el pasado año de 1886, fueron inscritos en el Registro de esta Ciudad 981 nacimientos y 861 defunciones, resultando una diferencia en favor de la poblacion, de 120 donostiarras.

De los 981 nacidos, son legítimos 460 varones y 415 hembras;